

нейното не по-малко несполучливо продължение съ нова критика въ Ягичовия Архивъ (т. 19, 1897).

Ала преди всичко Иречекъ имаше да преработи материалътъ, събрани въ България. Гръцкитъ и римски надписи съ студиитъ си за положението на античнитъ градове и за границитъ на езицитъ и провинциитъ презъ времето на римскитъ царе Иречекъ публикува въ виенскитъ „Archaeologisch-epigraphische Mittheilungen“ (1886). Пжтописниятъ си пѣкъ материалъ обработи въ голѣмата книга: „Cesty po Bulharsku“ (v Praze, Matice česká 1888, 710 стр.); българскитъ преводъ отъ Аргирова излѣзе въ Пловдивъ на 1899 г. Въ по-малки статии Иречекъ разглежда остатъцитъ на печенезитъ и куманитъ въ България (Кг. ч. spol. nauk 1889) и промѣнитъ на населенията въ България следъ освобождението (Oest.—ung. Revue 1890). Срещу обширната литература, която никнѣше върху България следъ сръбско-българската война и съдържаше много измислени и погрѣшни данни, бѣше отправено Иречековото подробно описание на страната съ прегледъ на най-новата ѝ история: „Das Fürstenthum Bulgarien“ (въ Прага, Виена и Лайпцигъ 1891, 573 стр., съ иллюстрации и карта). Българскитъ преводъ отъ г-жа Екатерина Каравелова излѣзе сжщо на 1899 г. Книгата бѣ много добре посрещната въ дипломатическитъ кржгове, гдето съжаляваха, че нѣмало подобни приржчни и надеждни книги и за другитъ съседни страни. Въ България мнозина бѣха засегнати отъ разни истини, защото Иречекъ не замѣлча напр. отварянето на писмата въ пощата презъ времето на Вълковича и по-после, и защото въ една глава ужъ нарисувалъ твърде несправедливо „политическото общество“¹⁾.

Следъ сбиркитъ отъ сръбски грамоти на Миклошича, Пуича и др., излѣзоха като нова прибавка къмъ тѣхъ „Споменици српски“ отъ К. Иречекъ, въ които за прѣвъ пжтъ видѣха бѣлъ свѣтъ по-голѣмъ брой сждебни документи и частни писма отъ срѣднитъ вѣкове (Споменикъ на сръб. академия, т. 11, 1892). Тукъ принадлежатъ и по-малкитъ студии: за Толъень, внука на Неманя, и Хумскитъ князье въ 13 столѣтие (Гласъ на сръб. академия кн. 35), за надписа въ Величани съ имена на херцеговинската аристокрация отъ XIV столѣтие (Гласникъ на босенския музей 1892) и др. Къмъ новата история спада: „Poselství republiky Dubrovnícké k císařovně Kateřině II“ (чешката академия 1893), гдето се рисува сждеба-

¹⁾ „Cesty po Bulharsku“ най-подробно разгледа Луи Леже въ статията си „La Bulgarie inconnue“ въ Bibliothèque Universelle (Lausanne 1889), която наново е отпечатана въ книгата му: „Russes et Slaves“ (Paris 1890, стр. 187—250), и дветъ книги А. Н. Пипинъ въ обширенъ рефератъ въ Вѣстникъ Европы, ноемврий 1891, стр. 287—329, „Fürstenthum“ Д-ръ Иванъ Д. Шишмановъ, презъ 1904 г. министъръ на просвѣщение-то, въ Сборника на министерството, т. V (1891), рецензии стр. 3—13.